

— Азъ нали винаги ти казвахъ, че надеждата ти, да станешъ пеперуда, е вѣтъръ работа — ѝ рече мравката, която презъ това време се случи наблизо.

— Слушай — каза гжсеницата — ако си милостива, помогни ми да излѣза отъ тази мжка, мравко.

И тя разказа цѣлата случка. Лястовичката и славеятъ дойдоха и изслушаха и тѣ всичко. А горката гжсеница се молѣше съ плачевни думи да я посѣветватъ и да ѝ помогнатъ.

„Но нали съмъ отъ вашия родъ — каза тя най-после. „Вѣрвайте ми, азъ го чувствувамъ. Оставете ми само време и спокойствие и ще видите, че отъ мене по-прелестна пеперуда не ще има. Още отъ най-ранното си детинство азъ предугаждахъ това“.

Лястовицата и славеятъ се спогледаха и си поклатиха главитѣ. Мравката, обаче, която бѣше най-умната отъ тѣхъ, замислено кимна съ глава и каза: „Това—роднинство де — по нѣкакъвъ начинъ може би е вѣрно. Но азъ казвамъ, по нѣкакъвъ начинъ. Защото нали всички ние сме създания на Бога, както казва градинарътъ. А колкото за пеперудата, това не е така. Много те съжалявамъ, за това Богъ ми е свидетель, но не мога да ти помогна. Съ търпение трѣбва да очаквашъ сждбата си“.

— Не мога вече да понасямъ! — викаше гжсеницата. Умирамъ... Помислете за пеперудитѣ — не сж ли тѣ чудно хубави? Не е ли цѣло щастие, да ги гледашъ? Помогнете ми, послушайте ме! Ако умра, умира една пеперуда. Помислете си, ако нѣкога се свършатъ пеперудитѣ. . .

— А бе! — рече мравката спокойно — може и тъй да е, но нищо. Гжсеници има доста изъ градината и ако вие ставате наистина пеперуди, то сѣ пакъ си оставатъ достатъчно гжсеници, макаръ че щѣли да заги-